

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET ALBINOMONSTER

Een toneelspel in twaalf taferelen

door

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.2230

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET ALBINOMONSTER* op te voeren moet de naam van auteur *MARC SMET* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1994/0220/075
ISBN- 978- 90-385-03523

© 1994 Toneelfonds J. Janssens/Marc Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET STUK

Een verhaal... niets meer... niets minder.

Een verhaal over angst, wantrouwen, passie, jaloersheid, haat...
kortom, over liefde.

PERSONEN

Ingrid

Didier Vercammen

Olivier Depoorter

Kleine

TAFEREEL 1

Een grijze, afgesloten ruimte. Is het een kelder? Is het een cel? Is het een kerker? Wie zal het zeggen. Het vocht druipt van de muren. Het stinkt er naar schimmel en rottigheid. Het is er donker. Er is enkel een deur midden achter, maar geen venster. Enkele bollampjes aan een draad zorgen voor een vaag lichtschijnsel.

Rechts achter is een soort afsluiting waarachter zich een toilet bevindt. Rechts voor staat een metalen bed met enkele grijze soldatendekens. In het midden staat een kleine tafel met vier gammele stoelen. Links, iets naar achter toe, een stapelbed. Ook daarop liggen oude dekens.

Ingrid zit op het bed rechts voor. Ze heeft een deken rond zich geslagen. Het is koud.

Ze staat recht, gaat naar de deur. Er gebeurt niets. Ze gaat weer zitten. Naast haar op het bed staat een reistas. Er zitten enkel wat broodnodige spulletjes in, vooral toiletgerief. Ze kijkt nog even om naar de deur en haalt dan beker, tandpasta en tandenborstel uit de tas en zet die op een plankje boven het bed. Ze neemt een rol toiletpapier en draagt die achter de afsluiting. Ze gaat weer op het bed zitten en begint zachtjes te neuriën.

Ingrid heeft kort donker haar. Ze draagt een zonnebril, niettegenstaande het donker is. Opeens schreeuwt ze heel luid; alle opgekropte spanning en emotie komen eruit. Het geschreeuw breekt bruusk af. Dan begint ze weer te neuriën; er klinkt een tikkeltje weemoed door.

Met een bruuske beweging kijkt ze naar de deur... niets... ze kijkt voor zich uit... neemt haar zonnebril af... grote ogen.

Na een tijdje roept ze heel luid.

INGRID: Verdomme!

BLACK OUT

TAFEREEL 2

Enige tijd later. Ingrid zit op het bed, in een deken gehuld, zonnebril op.

De deur wordt geopend en Vercammen wordt bruusk binnengeduwd. Hij valt bijna, maar houdt zich recht. Hij staat rug zaal en heeft Ingrid niet gezien. Hij draagt een kleine, oude valies.

VERCAMMEN: Wat heeft dit te betekenen?

De deur wordt gesloten, in het slot. Stilte.

VERCAMMEN: Ik vraag jullie wat dit te betekenen heeft.

(Stilte)

VERCAMMEN: Zijn jullie gek? Ik eis een verklaring.

(Stilte)

VERCAMMEN: Laat mij hier uit of ik zal klacht indienen bij de bevoegde instanties.

(Stilte)

VERCAMMEN: (bonst op de deur) Laat mij hier uit, onmiddellijk.

INGRID: Het heeft geen zin.

VERCAMMEN: Wie ben... ik...je doet me schrikken... ik had je niet gezien...

INGRID: Het heeft geen zin.

VERCAMMEN: Wat bedoel je?

INGRID: Hoor je niet wat ik zeg...? Het heeft geen zin... De deur is in het slot.

VERCAMMEN: Zitten wij hier opgesloten?

INGRID: Stel niet zo'n domme vragen.

VERCAMMEN: (bonst op de deur) Laat ons hier uit!

INGRID: Ze luisteren niet eens... hoogstens lachen... uitlachen...
Verder niets.

VERCAMMEN: Wie zijn "ze"?

INGRID: Hoe zou ik dat weten?

VERCAMMEN: En wie ben jij?

INGRID: Ingrid.

VERCAMMEN: En verder?

INGRID: Dat zijn je zaken niet.

VERCAMMEN: Ook goed.

INGRID: En wie ben jij?

VERCAMMEN: Vercammen.

INGRID: En je voornaam? Garcin waarschijnlijk.

VERCAMMEN: Natuurlijk niet... Wat bedoel je toch?

Dat zijn... nee... men noemt mij altijd dokter Vercammen.

INGRID: Ben jij dokter?

VERCAMMEN: Psychiater.

INGRID: Ach zo... Ik zeg gewoon Vercammen.

VERCAMMEN: Dat moet jij weten.

(Stilte. Hij gaat zijn valies op het onderste bed leggen en staat dan Ingrid te bekijken.)

VERCAMMEN: Hoe lang zit jij hier al?

INGRID: Drie dagen.

VERCAMMEN: Wat?

INGRID: Ben je doof?

VERCAMMEN: Bedoel je dat zij je hier al drie dagen opgesloten houden?

INGRID: Ja.

VERCAMMEN: Dat kan toch niet. Dat is niet mogelijk.

INGRID: Toch wel.

VERCAMMEN: Maar wie zijn ze dan?

INGRID: Dat heb je me al gevraagd... Ik weet het niet.

VERCAMMEN: Hebben ze jou ook...?

INGRID: Wat?

VERCAMMEN: Ontvoerd.

INGRID: Zo zou je dat kunnen noemen.

VERCAMMEN: Het was net acht uur deze morgen. De radio speelde. Het nieuws begon. Er werd gebeld. Twee mannen. Gemaskerd. Ze duwden mij binnen. Twee geweren op mij gericht. Stilte. Ik dacht dat ik zou sterven. "Maak je klaar" zei de grootste. Zijn stem klonk zwaar... en hol... en dreigend. "Wat bedoel je? Wat willen jullie?... Geld?" "Maak je klaar" herhaalde hij, "neem een valies en stop er wat in... je hebt twee minuten."

Ik wilde iets zeggen, maar er kwam geen klank uit mijn mond. De kleinste begon te lachen, maar hij zei niets, maakte een beweging met zijn geweer. Ik liep naar boven... de kleinste volgde... weer die lach... door merg en been... Ik gooide enkele spullen in mijn valies en ging naar beneden. "Naar buiten" zei de grootste, "er staat een auto voor de deur... achteraan instappen... vlug."

Ze duwden me in de auto. Er zat nog iemand achter het stuur. Hij had spierwit haar, maar ik kon zijn gezicht niet zien. Ze dwongen me om neer te liggen op de achterbank en smeten een deken over mij. Ik zag niets meer. Warm en stinkend. De auto reed gierend weg. Eén uur, twee uren, ik weet het niet. Ik kon mij niet bewegen. Opeens stopte de auto bruusk. "Uitstappen" zei iemand. Met de deken over mijn hoofd stapte ik uit. Ze brachten mij via verschillende trappen naar beneden en duwden mij hier binnen... dat was alles.

INGRID: Juist.

VERCAMMEN: Is dat alles wat je daarop te zeggen hebt?

INGRID: Wat moet ik zeggen?

VERCAMMEN: En bij jou?

INGRID: Hetzelfde... identiek hetzelfde... het lijkt op een ritueel.

VERCAMMEN: Ik begrijp er niets van... Wie zijn ze toch?... Wat willen ze?... Zijn ze gek misschien?

INGRID: U bent toch psychiater?

VERCAMMEN: Ik hou niet van misplaatste grappen.

INGRID: Dit is geen grap Vercammen... We zitten hier opgesloten...
jij en ik... in een kooi... een mannetje en een vrouwtje...
in dezelfde kooi... een mannetje en een vrouwtje.
(Ze begint weer te neuriën... angstaanjagend, weemoedig)

VERCAMMEN: Dit kan toch niet. We leven hier toch niet in Zuid-Amerika.
Dit is toch Vlaanderen!

INGRID: Juist.

VERCAMMEN: (begint bijna hysterisch op de deur te slaan) Laat ons
hieruit, godverdomme, laat ons hieruit... smeerlappen!

INGRID: In een kooi Vercammen... een mannetje en een vrouwtje...

BLACK OUT

TAFEREEL 3

Enige uren later. Ingrid zit op het bed. Vercammen zit op een stoel en kijkt naar Ingrid.

VERCAMMEN: Krijg je hier te eten?

INGRID: Drie maal per dag.

VERCAMMEN: Hoe gaat dat?

INGRID: Daar links van de deur is er een doorgeefluik. Daar zetten ze het eten op. Als ik gedaan heb, plaats ik de kom terug. Ze nemen alles weg... zonder iets te zeggen... alleen die bizarre lach...soms... een lach als van een lijk... snerpend, kil en grijs...

VERCAMMEN: Het is die kleinste... misschien.

INGRID: Ik weet het niet... ik hoef het niet te weten. Soms... midden in de nacht, hoor ik hem weer en 's morgens twijfel ik... Was het echt of heb ik het alleen maar gedroomd?

VERCAMMEN: Je zal het gedroomd hebben... Waarom zouden ze lachen... midden in de nacht?

INGRID: Ik weet het niet... Godverdomme, ik weet het niet... Laat me gerust met je domme vragen...

VERCAMMEN: Het spijt me.

INGRID: Het is al goed.

VERCAMMEN: Wat geven ze je te eten?

INGRID: 's Morgens koffie met twee boterhammen, 's middags dikke soep... met aardappelen en zo erin en 's avonds dezelfde soep, maar dan voor de helft met water aangelengd. Niet warm... niet koud... maar lauw... en dat maakt het juist walgelijk.

VERCAMMEN: Ze willen ons klein krijgen... Op de een of andere manier willen ze ons breken.

INGRID: Dat is mogelijk.

VERCAMMEN: Het zal ze niet lukken... dat geef ik je op een briefje...
het zal ze niet lukken. Met mij hoeven ze geen spelletjes
te spelen.

INGRID: Denk jij dat dit spelletjes zijn?

VERCAMMEN: Het zou toch kunnen...

INGRID: Godverdomme Vercammen... Het zijn geen spelletjes... Het is
bittere ernst... Ik ben hier al drie dagen... Ik heb hen ge-
zien... gevoeld... geroken... Het zijn geen spelletjes...
Godverdomme smeerlap, maak het niet nog erger.

VERCAMMEN: Het spijt me... Kalmeer toch... We zullen proberen om
samen...

INGRID: (onderbreekt hem) Spaar me je flauw sentiment... Daar heb ik
helemaal geen behoefte aan.

VERCAMMEN: Het spijt me... ik wilde je helpen.
(Het is een hele tijd stil. Vercammen kijkt naar Ingrid.)

VERCAMMEN: Heb je hen gezien? Ben je hier buiten geweest?

INGRID: Laat mij met rust.

VERCAMMEN: Hebben ze je pijn gedaan?

INGRID: Ik wil er niet over praten.

VERCAMMEN: Tegen mij kan je toch...

INGRID: (onderbreekt hem) Waar bleef het zo lang? Godverdomme, waar
bleef het zo lang?... Vrouwtje op bed... psychiater ernaast...
vaderlijk luisterend... Vrouwtje vertelt... met horten en
stoten... psychiater glimlacht... vrouwtje weent... psychia-
ter sust... vrouwtje wordt hysterisch... psychiater legt zijn
hand op haar dij... Godverdomme Vercammen... ik wil er niet
over praten... met niemand... en zeker niet met jou...

VERCAMMEN: Ik ben hier niet als psychiater, maar als slachtoffer...
of was je dat nog niet opgevallen?

INGRID: Voor mij ben jij Vercammen, gewoon Vercammen.

VERCAMMEN: Ingrid asjeblief... Als ik je iets vraag, dan is dat gewoon uit interesse... omdat ik je wil helpen... en ook omdat ik hoop dat jij mij zult helpen.

INGRID: Het is al goed... niet teveel flauwe kul.

VERCAMMEN: Afgesproken.

INGRID: Hoe laat is het?

VERCAMMEN: Ik heb geen uurwerk bij... het ligt nog thuis in de badkamer.

INGRID: Dan weten we nooit hoe laat het is.

VERCAMMEN: Nee.

INGRID: We leven op het ritme van het doorgeefluik: er is koffie... dus is het ochtend; er is watersoep... dus is het avond.

VERCAMMEN: Als we maar wisten wat ze willen... Geld... ja... dat zal het zijn... ze willen geld... losgeld... Dat is duidelijk... ze hebben ons ontvoerd en nu vragen ze losgeld.

INGRID: Ik heb geen rooie duit.

VERCAMMEN: En je familie?

INGRID: Ik heb geen familie.

VERCAMMEN: Maar dat kan toch niet... Je moet toch...

INGRID: (heel luid) Ik heb geen familie!
(Stilte)

VERCAMMEN: Sorry... ik wist niet...

INGRID: Laat maar... En jij?

VERCAMMEN: Wat?

INGRID: Heb jij geld?

VERCAMMEN: Een beetje.

INGRID: Psychiater... middelbare leeftijd... maak me geen blaasjes wijs.

VERCAMMEN: Ik mag niet klagen... inderdaad.

INGRID: Ben jij getrouwd?

VERCAMMEN: (aarzelt) ...Nee...

INGRID: Ach zo.

VERCAMMEN: Of toch...

INGRID: Wat is het nu?

VERCAMMEN: Ik was getrouwd... jaren geleden... Het ging niet goed.

INGRID: Juist.

VERCAMMEN: Teveel werk... je weet hoe dat gaat.

INGRID: Ik weet niet hoe dat gaat.

VERCAMMEN: Ben jij getrouwd?

INGRID: Nee.

VERCAMMEN: Je bent nochtans knap en...

INGRID: Asjeblief.

VERCAMMEN: J e zou toch verwachten... 1880

INGRID: Teveel werk... je weet hoe dat gaat.

VERCAMMEN: Waarom zo cynisch?

INGRID: Zo ben ik nu eenmaal.

VERCAMMEN: Wat doe jij voor werk?

INGRID: Kassierster in de GB.

VERCAMMEN: Oh...

INGRID: Dat valt tegen hé, Vercammen.

VERCAMMEN: Nee... toch niet... absoluut niet.

INGRID: Je gezicht... je ogen... die kunnen niet liegen.

VERCAMMEN: Je lijkt mij verstandig... intelligent.

INGRID: En dat zou je niet verwachten van een kassierster van de GB.

VERCAMMEN: Zo bedoelde ik het niet.

INGRID: Ik geef les.

VERCAMMEN: Wat?

INGRID: Les, Vercammen... jonge mensen iets leren... les!

VERCAMMEN: Dan ben je geen...

INGRID: Nee.

VERCAMMEN: Maar waarom...?

INGRID: Ik wilde je testen.

VERCAMMEN: Ik begrijp er niets van.

INGRID: Jij bent psychiater.

VERCAMMEN: Wanneer lieg jij en wanneer spreek jij de waarheid?

INGRID: Dat moet jij uitmaken.

VERCAMMEN: Hoe?

INGRID: Ik heb het al gezegd... alleen ogen kunnen niet liegen.

VERCAMMEN: Je zonnebril.

INGRID: Juist.

VERCAMMEN: Draag je daarom een zonnebril?

INGRID: Ze hebben me geslagen.

VERCAMMEN: Meen je dat?... Laat even zien.

INGRID: (luid)Blijf met je poten van mijn lijf.

VERCAMMEN: Sorry.

INGRID: 't Is goed.

VERCAMMEN: Hebben ze iets gezegd? Wat willen ze eigenlijk? Waarom hebben ze je geslagen?

INGRID: Ze hebben mij niet geslagen. Laat me met rust. Asjeblief.
(Stilte)

VERCAMMEN: Geef jij les in een lagere school?

INGRID: Avondles... academie... toneel en voordrachtskunst.

VERCAMMEN: Klinkt aantrekkelijk.

INGRID: Dat is het ook... soms...

VERCAMMEN: Jonge mensen?

INGRID: Vooral... maar ook enkele ouderen... een goede mix.

VERCAMMEN: Die zullen je toch missen... Ze verwittigen zeker de politie... Dat kan niet anders...

INGRID: Waar zouden ze ons zoeken...? in dit stinkend hol...

VERCAMMEN: Misschien hebben ze sporen achtergelaten...

INGRID: Broodkruimels... zoals Hans en Grietje.

VERCAMMEN: Waarom weer zo cynisch?

INGRID: Dat is mijn natuur... dat zit in mijn genen... ingespoten als een gif... Als een gif, Vercammen.

VERCAMMEN: Jij bent bizar.

INGRID: Een leuk studieobject.

VERCAMMEN: Zo bedoelde ik het niet.

INGRID: Ik moet kotsen van je psychiatrische shit... De mensen met fluwelen handschoenen naderen, ze dan genadeloos binnenste buiten keren en dan nog zout strooien op hun opengereten wonden.

VERCAMMEN: Geen psychiater, Ingrid... gewoon Vercammen... Didier Vercammen... Didier, als je wil.

INGRID: (ze bekijkt hem eerst lange tijd) Gewoon Vercammen.

VERCAMMEN: Zoals je verkiest.

INGRID: Eigenlijk ben je toch lief.

VERCAMMEN: Meen je dat nu?

INGRID: (fixeert hem weer lange tijd) Wie weet...

VERCAMMEN: Ik begrijp je niet... ik kan geen vat op je krijgen.

INGRID: Sukkel.

De deur gaat open en Depoorter wordt binnen geduwd. Hij valt op de grond en omknelt een bruine reistas. De deur wordt met geweld weer dichtgetrokken en vergrendeld. Depoorter kijkt sprakeloos, met grote ogen naar Vercammen en Ingrid. Buiten weerklinkt die bizarre lach, angstaanjagend, ijselijk...

BLACK OUT

TAFEREEL 4

VERCAMMEN en DEPOORTER zitten aan tafel. Ingrid staat recht en bekijkt hen vanop enige afstand.

VERCAMMEN: Zo, dat was het dan... Nu ken je ons verhaal.

DEPOORTER: Het is onbegrijpelijk.

VERCAMMEN: Inderdaad.

DEPOORTER: Wat willen ze eigenlijk?

INGRID: Dat weten we niet.

VERCAMMEN: We hebben niemand meer gezien sinds men ons hier opgesloten heeft.

DEPOORTER: Vraag dan om hen te spreken.

VERCAMMEN: We hebben geroepen... getierd...

INGRID: Jij hebt geroepen, Vercammen.

VERCAMMEN: Is dat niet normaal?

DEPOORTER: En ze antwoorden niet?

INGRID: Alleen die lach...

VERCAMMEN: Die verdonde lach... ik ga ervan kapot. Het is niet die kleinste, het is anders... angstaanjagend... verschrikkelijk...

DEPOORTER: Waarom wij?... Kennen jullie elkaar?

VERCAMMEN: Natuurlijk niet... Ik heb haar nog nooit gezien... En jij?

DEPOORTER: Inderdaad, ik ken jullie ook niet.

INGRID: Hoe was je naam ook weer?

DEPOORTER: Depoorter... Olivier Depoorter.

VERCAMMEN: Wat is je beroep?

INGRID: Daar heb je hem weer... Seffens begint hij een fiche over je in te vullen.

DEPOORTER: Directeur.

VERCAMMEN: Van een bank?